

Saša: Profesor Milan Kodíček se narodil v únoru 1948 v Praze. Když nám vyprávěl o svém životě, uvědomili jsme si, jak politické události ovlivňují osudy lidí.

Aneta: Rodiče pana Kodíčka pocházejí z židovské rodiny a seznámili se v Británii za druhé světové války, kam oba odešli kvůli svému původu. Maminka měla v březnu 1939 platné vízum do Anglie a rozhodla se k odjezdu. Její cesta se ale zdramatizovala, když gestapo nechalo v Lovosicích vystoupit všechny Židy z vlaku a vrátilo je zpět do Prahy pro povolení. Nakonec ho po mnoha peripetiích dostala a odjet mohla.

Saša: Tatínek, lékař, byl z intelektuální rodiny. Jeho bratr patřil k Pátečníkům a emigroval už roku 1938.

P. Kodíček: **Já si myslím, že ten tatínek opravdu věděl, že by po něm šli, jednak kvůli tomu, že je Žid, a taky kvůli tomu, že měl toho bráchu Josefa, což se ostatně za komunistů projevovalo velmi dramaticky, protože on s Peroutkou založil Svobodnou Evropu. (nahr. 1. 13:18-13:36)**

Saša: V roce 1939 utekl do Polska k jednotkám plukovníka Svobody a pak se přes Rusko dostal až do Anglie. Domů se vrátil jako šéfchirurg Svobodovy armády v roce 1945.

Kryštof: Milan Kodíček má staršího bratra. Na společné dětství v 50. letech vzpomíná jako na opravdu pěkné, protože děti nevnímají politickou situaci. Do jejich rodiny zasáhl rok 1968, kdy bratr i s manželkou a malým synem emigrovali do Anglie. Pan Kodíček zůstal, kvůli přátelům, rodičům i škole. S bratrem se viděli až v roce 1981.

Saša: V srpnu 69 si jel pan Kodíček na Vinohrady půjčit skripta, ale kvůli demonstraci tam nejela tramvaj a on musel přes Václavské náměstí pěšky. Šel schválně prostředkem chodníku, aby viděli, že nedemonstruje, ale stejně ho ztloukli a na deset dní zavřeli na Pankrác.

P. Kodíček: **Ale já si nemyslím, že je to úplně na škodu jako když vás takhle v noci ztřískají tím pendrekem a pak jste deset dní v cele a máte čas si různě věci promyslet a nějak si v té hlavě srovnat to, co je pro vás důležité, a co ne, vůbec to není špatná zkušenost, ale jenom když víte, že to dobře dopadne, což to vy nevíte. (nahr.2, 14:23-14:46)**

Aneta: Za normalizace pracoval pan Kodíček v Ústavu organické chemie a biochemie, StB ho ale kontrolovala, založila na něj spis a do práce nasadila své spolupracovníky, kteří na něj měli donášet.

Saša: Dnes profesor Kodíček přednáší na Vysoké škole chemicko-technologické. Je i členem správní rady domácího hospice Cesta domů.

Kryštof: Generace pana Kodíčka a jeho rodičů se často dostávala do situací, kdy museli volit mezi dvěma špatnými rozhodnutími.

P. Kodíček: **Já často myslím na to, že jestli bych si něco fakt přál, tak by to bylo, aby ta vaše generace už nemusela procházet téměř šílenými rozhodovacími procesy. (nahr. 1, 15:08-15:20)**